

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený JUDr. Václavem Cidlinou, advokátem se sídlem Masarykova 998/31, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2022, č. j. 141 A 6/2022 – 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2022, č. j. KUUK/003627/2022, změnil rozhodnutí Městského úřadu Chabařovice (dále také „*městský úřad*“) ze dne 25. 9. 2020, č. j. OSPP 4/2019-258, tím, že nahradil jeho výroky I. a II. tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků:

(I.) podle § 69 odst. 1 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „*zákon o odpadech*“), kterého se úmyslně dopustil tím, že se zbavil autovraků v rozporu s tímto zákonem. Tohoto přestupku se dopustil tak, že odstavil v Ch., městské části R. na p. p. č. XA a p. č. XB, k. ú. R., od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 bílý autovrak nezjištěné značky (foto č. 9, 10 ze dne 21. 7. 2020), bílý Nissan Patrol (foto č. 11, 12 ze dne 21. 7. 2020), vínový Ford Fiesta (foto č. 35 ze dne 21. 7. 2020) a od 2. 5. 2016 do 22. 7. 2019 bílý Nissan Combi (foto č. 17, 20 ze dne 21. 7. 2020), vínový

Ford (foto č. 21 ze dne 21. 7. 2020), šedostříbrný autovrak nezjištěné značky (foto č. 22 ze dne 21. 7. 2020), tmavozelený autovrak nezjištěné značky (foto č. 22, 23 ze dne 21. 7. 2020), černý Ford (foto č. 24 ze dne 21. 7. 2020), červený Ford (foto č. 25 ze dne 21. 7. 2020), vínový Ford Fiesta (foto č. 26 ze dne 21. 7. 2020), bílý autovrak nezjištěné značky (foto č. 27, 30 ze dne 21. 7. 2020), červený Peugeot (foto č. 31, 32 ze dne 21. 7. 2020), bílé, vínové a červené části karoserií (foto č. 33 ze dne 21. 7. 2020) a modrý VW valník s korbou (foto č. 34 ze dne 21. 7. 2020), a na st. p. č. XC, k. ú. R., od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 fialový Ford Fiesta (foto č. 41 ze dne 21. 7. 2020), tmavomodrá Toyota Land Cruiser (foto č. 46 - 48 ze dne 21. 7. 2020), černý Nissan Patrol (foto č. 49, 50 ze dne 21. 7. 2020) a na st. p. č. XD k. ú. R., černý autovrak nezjištěné značky (foto č. 68 ze dne 21. 7. 2020) a černý autovrak nezjištěné značky s číslem 14 na kapotě (foto č. 75, 76 ze dne 21. 7. 2020),

(II) podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že na pozemku p. č. st. XC, k. ú. R., který není podle tohoto zákona zařízením určeným k nakládání s odpady, od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 soustřeďoval odpad – světle modrý vysokozdvizný vozík (foto č. 54 ze dne 21. 7. 2020).

[2] Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“). Krajský soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2022, č. j. 141 A 6/2022 – 29, prohlásil rozhodnutí žalovaného za nicotné v části, ve které byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, jehož se měl dopustit tím, že na pozemku p. č. st. XC, k. ú. R., který není podle tohoto zákona zařízením určeným k nakládání s odpady, od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 soustřeďoval odpad – světle modrý vysokozdvizný vozík. Ve zbytku krajský soud žalobu zamítl.

[4] Krajský soud nejprve uvedl, že i bez námítky stěžovatele shledal částečnou nicotnost rozhodnutí žalovaného, neboť jím žalovaný uznal žalobce vinným z přestupku podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, k čemuž však nebyl příslušný on ani městský úřad. Podle § 69 odst. 5 zákona o odpadech totiž přestupky podle § 69 odst. 3 téhož zákona projednává Česká inspekce životního prostředí. Krajský soud konstatoval, že absolutní nedostatek působnosti žalovaného představuje natolik závažnou vadu, že v této části způsobuje nicotnost jím vydaného rozhodnutí. Dále uvedl, že zjištěná částečná nicotnost je do značné míry marginální, neboť se týká pouze jediného dopravního prostředku oproti 21 vozidlům (či částem jejich karoserií), kterých se týkalo jednání kvalifikované jako přestupek podle § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Zjištěná částečná nicotnost napadeného rozhodnutí je dle krajského soudu od zbývajících částí napadeného rozhodnutí oddělitelná a s ohledem na její nevýznamnost v kontextu celkového jednání žalobce u ní není namístě dovozovat ani vliv na výši sankce.

[5] K samotné žalobní argumentaci pak krajský soud nejprve uvedl, že motorové vozidlo, které již není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a je určeno k rozebrání na náhradní díly, je třeba považovat za autovrak dle § 36 písm. a) zákona o odpadech, tedy odpad ve smyslu § 3 téhož zákona, pokud v řízení podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech nebyl prokázán opak (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 25. 3. 2015, č. j. 5 As 63/2013 - 51, publ. pod č. 3233/2015 Sb. NSS). Krajský soud dodal, že z hlediska aplikace zákona o odpadech je podstatná pouze skutečnost, že věci skladované žalobcem, které dříve sloužily k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech, se staly odpadem dle § 3 téhož zákona.

[6] Z fotodokumentace založené ve správním spise bylo dle krajského soudu zřejmé, že původní účelové určení většiny vozidel uskladněných na pozemcích spravovaných žalobcem zaniklo, což nespороval ani žalobce. Movité věci, jež žalobce skladoval, vyhovují definici odpadu zakotvené v § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nepotřebnost těchto věcí pramení z nemožnosti jejich užití k přepravním účelům. Úmysl zbavit se těchto movitých věcí se podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech předpokládal.

[7] Tvzení žalobce, že tento stav je pouze dočasný, skladovaná vozidla jsou veterány, budou v budoucnu opravena a jsou určena k dalšímu provozu na pozemních komunikacích, označil krajský soud jako nevěrohodná a v kontextu shromážděných důkazů zjevně účelová. Pouhá skutečnost, že by některý z autovraků po budoucí opravě mohl splňovat podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, navíc nic nemění na jejich stavu zjištěném správními orgány při jejich rozhodování, a tedy jejich správnému podřazení pod pojem „odpad“, resp. „autovrak“. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že pojmovým znakem odpadu není jeho absolutní neužitečnost, a odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, ze které plyne, že za odpad je třeba považovat i věci mající hospodářskou hodnotu.

[8] Měl-li žalobce oproti správním orgánům za to, že se o odpad nejedná, dle krajského soudu bylo výlučně na něm, aby inicioval řízení podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech o určení, zda se jedná o odpad; to ovšem neučinil.

[9] Fotodokumentaci o spáchaném přestupku pořízenou dne 21. 7. 2020 považoval krajský soud za dostatečně průkaznou a neshledal důvod, proč by z ní správní orgány nemohly vycházet. Dodal také, že její obsah a z ní vyvozené skutečnosti správními orgány žalobce v žalobě nezpochybnil. Namítl pouze to, že ohledání vně pozemků bylo provedeno až rok po skončení vymezené doby trvání přestupku, ačkoli *„za ten jeden rok se mohlo stát leccos“*. Krajský soud k tomu dodal, že žalovaný na základě pořízené fotodokumentace uzavřel, že *„vozidla jsou zcela zarostlá vegetací (v některých případech i nálety dřevin), a lze tedy předpokládat, že stojí na místě více let a vzhledem k jejich špatnému stavu, jemuž nasvědčuje fotodokumentace obsažená ve spise, je důvodné se domnívat, že původní účelové určení těchto vozidel (provoz na pozemních komunikacích) zaniklo.“* Za takové situace bylo na žalobci, aby předestřel věrohodnou verzi reality, u které by se dalo uvažovat o tom, že vozidla na daném místě dne 22. 7. 2019 (tj. poslední den vymezené doby trvání přestupku – pozn. NSS) nestála. Nakonec krajský soud dodal, že součástí spisu je i fotodokumentace pořízená při místním šetření dne 12. 6. 2019 (tato fotodokumentace dle dřívějšího rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. KUUK/096402/2020, nebyla sama o sobě dostatečným podkladem k prokázání přestupkového jednání stěžovatele – pozn. NSS).

[10] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se telefonické konzultace městského úřadu s RNDr. Burianem, vedoucím oddělení životního prostředí žalovaného, ke které přistoupila pracovnice městského úřadu poté, co žalobce dne 21. 7. 2020 odmítl strpět nařízené ohledání věci (z rozhodnutí žalovaného je patrné, že RNDr. Burian byl osobou jednající za tento správní orgán, která je odpovědná za správnost písemného vyhotovení uvedeného rozhodnutí, jako referentka odvolacího přestupkového řízení je však uvedena Ing. P. H. – pozn. NSS). Podle protokolu z téhož dne

mělo být výsledkem konzultace to, že ohledání bude provedeno bez vstupu na pozemky. Krajský soud poukázal na to, že žalobce proti postupu městského úřadu, který byl výsledkem konzultace, nic nenamítal a nerozporoval ani závěry, které na základě provedeného ohledání učinily správní orgány. Krajský soud tedy konstatoval, že mu není zřejmé, jak by konzultace s RNDr. Burianem ve fázi předcházející ohledání věci mohla být žalobci na újmu. Stejně tak nelze mít za to, že se RNDr. Burian popsanou konzultací podílel na vedení procesu či rozhodování před prvostupňovým správním orgánem.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] V podstatné části kasační stížnosti stěžovatel opakuje argumentaci, kterou vznesl ve správním řízení a v řízení před krajským soudem, a uvádí výtky proti postupu správních orgánů (např. že správní orgány neprokázaly skladování autovraků stěžovatelem v době vymezené v prvostupňovém rozhodnutí nebo že mu byl kladen za vinu trvající delikt a s ohledem na to byla doba trvání přestupu městským úřadem nepřipustně stanovena).

[13] Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části, ve které krajský soud konstatoval, že původní účelové určení většiny vozidel zaniklo, neboť není zřejmé, z jakého důkazu krajský soud vycházel. Stěžovatel poukazuje na to, že konzistentně tvrdil, že se o vraky či odpad nejedná, a sporoval, že účelové určení vozidel zaniklo; naopak vždy tvrdil, že vozidla budou dále užívána jako dopravní prostředky. Současně stěžovatel uvádí, že ve správním ani v soudním řízení nebyl proveden jediný důkaz k prokázání skutečnosti, že skladovaná vozidla nebyla schopna provozu na pozemních komunikacích. Z pouhého pohledu na vozidla, a to ještě na základě fotodokumentace pořízené rok po skutku (k tomu viz níže), nemůže být učiněn skutkový závěr o zániku účelu vozidel. Krajský soud tedy stejně jako správní orgány vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spise.

[14] Stěžovatel také brojí proti závěru krajského soudu, že měl iniciovat řízení podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech o určení, zda se jedná o odpad, či nikoliv. Tvrdí, že napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný, protože není zřejmé, na který zákon o odpadech krajský soud odkazuje. Původní zákon č. 185/2001 Sb. byl totiž zrušen a přestal být účinný k 31. 12. 2020. Krajský soud tak aplikoval na tuto věc „nepoužitelnou normu“, neboť stěžovatel nemohl postupovat podle zmíněného ustanovení, protože v době rozhodování správního orgánu již tato norma nebyla účinná. Navíc i kdyby ještě při zahájení správního řízení účinná byla, nebylo povinností stěžovatele „o cokoliv žádat“, neboť on žádnou pochybnost o právní povaze vozidel neměl. Naopak správní orgán mohl toto řízení iniciovat z moci úřední. Dodává, že žádný ze správních orgánů nepoučil stěžovatele, že by měl „o cokoliv požádat“, jinak bude uplatněna domněnka, že vozidla jsou odpadem. Tím bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a zejména pak § 2 a § 4 správního řádu.

[15] Stěžovatel také bez bližší konkretizace uvádí, že krajský soud se řádně nevypořádal s jeho námitkou, že nebyly provedeny důkazy za účelem zjištění podjatosti rozhodujících úřednic.

pokračování

[16] Další okruh kasačních námitek se týká fotodokumentace spáchaného přestupku. Stěžovatel uvádí, že byl postižen za přestupek na základě jediného, navíc nepřímého důkazu, a sice fotodokumentace ze dne 21. 7. 2020. Z fotodokumentace, která byla provedena rok po skončení vymezené doby jeho přestupkového jednání, „nemůže být bez důvodných pochybností dovozeno nic“. Stejně tak není na stěžovateli, jak tvrdil krajský soud, aby předesílal věrohodnou verzi reality, že vozidla na daném místě dne 22. 7. 2019 nestála. Takový výklad porušuje základní práva stěžovatele, zejména pak právo na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny. Co se týče vegetace rostoucí kolem autovraků, krajský soud dospěl stejně jako správní orgány k nepřipustnému závěru, že jde o volně bující vegetaci bez zásahů člověka. Aby krajský soud mohl takové stanovisko zaujmout, dle stěžovatele měl nechat zpracovat znalecký posudek z oboru flóry, aby se dozvěděl, jak vegetace roste.

[17] Nakonec stěžovatel uvádí výtky vůči tomu, jak krajský soud vypořádal jeho žalobní námitku týkající se nesprávného postupu městského úřadu, spočívajícího v konzultaci případu s RNDr. Burianem (vedoucím odboru životního prostředí žalovaného). Nesouhlasí s krajským soudem, že není zřejmé, jak by mohla být tato konzultace stěžovateli na újmu. Tento úředník totiž dal souhlas k provedení fotodokumentace, jakožto důkazu, který bude použit k prokázání viny stěžovatele. Stěžovatel pak *de facto* namítá, že pokud úředník navrhl provedení důkazu fotodokumentací, bylo zřejmé, že tento důkaz nezpochybní. Z popsání důvodu tudíž neměl RNDr. Burian o odvolání rozhodovat. Stěžovatel uzavírá, že krajský soud tak nesprávně posoudil právní otázku, zda ve správním řízení rozhodovala o stěžovateli podjatá osoba, a dále nezjistil správně skutkový stav, neboť neprovedl důkaz výsledkem zmíněného úředníka.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a kasační námitky stěžovatele považuje za nedůvodné.

[19] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[22] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami (včetně otázek, jestli došlo

k zániku účelového určení vozidel a zda tato skutečnost vyplývá z jejich fotodokumentace - viz zejména str. 7 až 8 napadeného rozsudku, či namítané podjatosti blíže nespecifikovaných úřednic – viz str. 8 až 9 napadeného rozsudku). Jasně také uvedl, z jaké zákonné úpravy vycházel ve své argumentaci ohledně možnosti stěžovatele iniciovat řízení dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech (k tomu viz odst. [30] a [31] níže). Závěry krajského soudu jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti čítající 13 stran textu, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné.

[23] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[24] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nedostatečného prokázání, že došlo k zániku účelového určení vozidel stěžovatele. Stěžovatel poukazuje na to, že konzistentně tvrdil, že účelové určení vozidel nezaniklo; naopak vždy tvrdil, že vozidla budou dále užívána jako dopravní prostředky.

[25] Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem *každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit*. Podle § 3 odst. 3 tohoto zákona platí, že *pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle odstavce 8 neprokáže opak, úmysl zbavit se movité věci se předpokládá, pokud její původní účelové určení zaniklo*. Dle § 3 odst. 4 tohoto zákona má osoba *povinnost zbavit se movité věci, jestliže ji nepoužívá k původnímu účelu a věc ohrožuje životní prostředí nebo byla vyřazena na základě zvláštního právního předpisu*.

[26] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že z fotodokumentace vozidel ze dne 21. 7. 2020 založené ve správním spise lze usuzovat, že původní účelové určení vozidel zaniklo (řada vozidel je prorostlá vegetací, nemá kola nebo se jedná jen o karoserie vozidel). Za těchto okolností lze předpokládat úmysl se zbavit movité věci podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech, a uvedená nepojízdná motorová vozidla byla tudíž správně považována správními orgány za odpad ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nic na tom nemění ani to, že stěžovatel údajně plánuje opravu vozidel. Podstatný je skutkový stav zjištěný správními orgány při jejich rozhodování ve vztahu k době spáchání přestupku. Současně lze poukázat na to, že Soudní dvůr Evropské Unie taktéž judikoval, že skutečnost, že látky nebo předměty mají obchodní hodnotu a může dojít k jejich opětovnému ekonomickému použití, nebrání tomu, aby byly považovány za odpad (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2007, Komise proti Itálii, C-195/05, Sb. rozh. I-11699, body 36 až 38; dostupný na <https://curia.europa.eu/>). Jinak řečeno, i kdyby byly autovraky v budoucnu pojízdné, nic to nemění na tom, že nyní je lze považovat vzhledem k jejich povaze za odpad ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Absolutní neužitečnost totiž není pojmovým znakem odpadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 As 99/2016 - 31; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[27] Argumentace stěžovatele, dle níž zánik účelového určení vozidel nebyl ve správním řízení prokázán, neboť správní orgány své rozhodnutí opřely toliko o fotodokumentaci, aniž by bylo ověřeno (např. jejich nastartováním), zda jsou vozidla schopna provozu na pozemních komunikacích, byla poprvé uplatněna v kasační stížnosti. Jedná se tak o nepřípustnou námitku podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., jelikož nemá svůj předobraz

pokračování

v žalobě. Jak je uvedeno výše, žalobní argumentace stěžovatele týkající se zániku účelového určení vozidel byla založena na tom, že stěžovatel má v plánu vozidla v budoucnu opravit, aby byla pojízdná, nikoli že již ke svému účelovému určení slouží. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, a proto se Nejvyšší správní soud výše uvedenou námitkou dále nezabýval.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že spáchání přestupku stěžovatelem bylo správními orgány dostatečně prokázáno fotodokumentací vozidel ze dne 21. 7. 2020. Jelikož stěžovatel odepřel městskému úřadu tohoto dne vstup na pozemek, kde se autovraky nachází, pověřená osoba nemohla provést ohledání přímo na pozemcích. Ačkoli byla fotodokumentace pořízena rok po ukončení vymezené doby spáchání přestupku, je relevantním důkazem k prokázání skutkového stavu – špatného stavu vozidel stěžovatele, na základě něhož lze usuzovat, že jejich účelové určení (tj. provoz na pozemních komunikacích) zaniklo. V této souvislosti lze přisvědčit žalovanému a krajskému soudu v tom ohledu, že jelikož jsou vozidla zcela zarostlá vegetací (v některých případech i nálety dřevin), lze předpokládat, že stojí na místě více let. Nebylo třeba, aby krajský soud k posouzení této otázky (tj. „*jak vegetace roste*“) nechal vypracovat znalecký posudek. S ohledem na povahu okolností případu postačila běžná soudcovská zkušenost a znalost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113; č. 2313/2011 Sb. NSS). Navíc součástí správního spisu je i fotodokumentace pořízená při místním šetření dne 12. 6. 2019, ze které je patrné, že vozidla byla i v tomto roce zarostlá vegetací.

[29] Pokud hodlal stěžovatel skutečnosti vyplývající z pořízené fotodokumentace vyvrátit, bylo vskutku na něm, aby předestřel věrohodnou verzi reality, že vozidla na daném místě dne 22. 7. 2019 (tj. poslední den vymezené doby spáchání přestupku) nestála. Nepostačí pouhé konstatování, že za jeden rok „*se mohlo stát leccos*“. Stěžovatel se mýlí, pokud v kasační stížnosti tvrdí, že „*nemusel předestírat vůbec nic*“. Je pravdou, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně nese správní orgán (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality). Nicméně pokud má obviněný z přestupku v úmyslu zpochybnit zjištění správních orgánů, je povinen na podporu svých tvrzení předložit také důkazy. Stěžovatelovo obecné konstatování nelze pokládat za relevantní, jelikož je čistě subjektivní a není ničím podložené či prokázané. K aplikaci zásady *in dubio pro reo* je nezbytné, aby vznikly ony pochybnosti. V situaci, kdy proti sobě stojí fotodokumentace stěžovatelova pozemku, na němž se nachází autovraky, a stěžovatelovo tvrzení, že se za jeden rok „*mohlo stát leccos*“, nelze hovořit o pochybnostech na straně správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 - 90).

[30] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval argumentací stěžovatele týkající se aplikace již neúčinné právní úpravy - § 3 odst. 8 zákona o odpadech. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že krajský soud ze zmiňovaného zákonného ustanovení nemohl vyvodit jeho povinnost k podání podnětu k zahájení řízení podle zákona o odpadech o určení,

zda se jedná o odpad, neboť tento zákon nebyl v době rozhodování žalovaného již účinný (byl zrušen k 1. 1. 2021).

[31] Podle § 153 odst. 1 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (který nahradil zákon č. 185/2001 Sb.), platí, že *řízení zahájená podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Jelikož bylo posuzované správní řízení zahájeno za účinnosti zákona č. 185/2001 Sb., ze shora uvedené citace přechodného ustanovení je patrné, že správní orgány (potažmo krajský soud) postupovaly správně, pokud na věc aplikovaly aktuálně již neúčinný zákon č. 185/2001 Sb.

[32] Nejvyšší správní soud také přisvědčuje krajskému soudu v tom ohledu, že pokud měl stěžovatel za to, že předmětná motorová vozidla nejsou odpadem ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o odpadech, měl iniciovat řízení podle § 3 odst. 8 téhož zákona (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 112/2012 - 44, nebo ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 249/2015 - 36, publ. pod č. 3407/2016 Sb. NSS).

[33] Podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech platí, že *v pochybnostech, zda se movitá věc považuje za odpad, rozhoduje krajský úřad na žádost vlastníka této movité věci nebo z moci úřední.* V případě nevyužití řízení o odstranění pochybností dle zmiňovaného ustanovení je dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu „odpad“, pokud došlo k zániku původního účelového určení vozidla. Jelikož žalovaný neměl pochybnosti o tom, zda jsou vozidla odpadem, nebylo jeho povinností zahájit z moci úřední řízení dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech (resp. povinností městského úřadu nebylo toto řízení iniciovat).

[34] Stěžovatel se rovněž mylí, pokud tvrdí, že správní orgány jej měly poučit o možnosti postupovat podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech. Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu totiž nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl pro něj výhodného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214; č. 2235/2011 Sb. NSS). Poučení o možnosti dát podnět k zahájení řízení dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech by představovalo komplexní návod, jak by stěžovatel měl nebo mohl v daném případě postupovat, aby dosáhl kýženého účinku, o němž hovoří výše citovaná judikatura. Lze tedy uzavřít, že správní orgán neporušil povinnost vyplývající mu z § 4 odst. 2 správního řádu.

[35] V neposlední řadě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tím, jak krajský soud vypořádal žalobní námitku týkající se nesprávného postupu městského úřadu, spočívajícího v konzultaci případu (konkrétně možnosti vstoupit na pozemek stěžovatele za účelem provedení ohledání vozidel bez jeho souhlasu) s RNDr. Burianem, vedoucím odboru životního prostředí žalovaného.

[36] Krajský soud k námitce podjatosti této úřední osoby uvedl, že stěžovatel proti postupu městského úřadu, který byl výsledkem konzultace (tj. provedení fotodokumentace vozidel), nic nenamítal. Není proto zřejmé, jak konzultace

pokračování

RNDr. Buriana ve fázi předcházející ohledání vozidel mohla být stěžovateli na újmu. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že se jednalo toliko o přípustnou metodickou pomoc poskytovanou podřízenému správnímu orgánu nadřízeným orgánem, nadto pořízení fotodokumentace bylo úkonem, ke kterému byl městský úřad výslovně zavázán v rámci předchozího odvolacího řízení (rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. KUUK/096402/2020).

[37] Nejvyšší správní soud závěrem upozorňuje na to, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a proto důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Zbýlá část stěžovatelovy kasační argumentace však nesměruje proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, ale brojí proti závěrům správních orgánů; tato část kasační argumentace tedy není námitkami ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[38] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[39] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu